

စိုက်ပျိုးရေး

အိတ်

ဒိုင်ယာရီ

ဒီနှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို ကျွန်တော်က ‘စံပယ်ရနံနဲ့ သတ်မှတ်မယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားလိုက်တယ်။

ဒိုင်ယာရီ ဆိုတာဟာ တကယ်တော့ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲ ရေးလို့ ကောင်းတာပါ။ ဥပမာ ၂၂ ရက် တနင်္လာနေ့၊ နံနက် ၅ နာရီထဲ၊ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ နွားနို့တစ်ခွက်သောက်၊ နံနက် ၉ နာရီ ဦးဇော်လင်းနှင့် သွားတွေ့၊ မင်းခိုက်စိုးစန်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံ။ ထမင်းပေါင်း ဝယ်စား။ ညနေ စိန်ကဖီးမှာ Chess ထိုး။ အာစင်နယ်နှင့် မန်ယူ သရေကျ။ ဘရစ်ဝီလီပါသော 16 Block 16 IN တစ်ခွေဝယ်။ ကျော်သက်အောင် အိမ်လာလည် . . . စသည် ဖြင့်ပေါ့လေ . . . ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒိုင်ယာရီကို အဲဒီလို မရေးချင်ဘူး။ ရေးဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း ၁ ရက် ၂ ရက်ထက် ပိုရေးလို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ရေးလို့ မရတာလဲဆိုရင် တချို့နေ့တွေဟာ ဘာမှ ထူးခြားတာမှ မဟုတ်တာ ။ အဲဒါကြီးကို လျှောက်ရေးနေရတော့ ပျင်းဖို့ ကောင်းသွားတာပေါ့။ ဒါမျိုးကို ကိုယ့်ဆရာလည်း ဒိုင်ယာရီ ရေးဖူးရင် ကြုံဖူးမှာ ပါပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ငါဟာ ဒိုင်ယာရီကို အဖြစ်အပျက်တွေ၊ လူတွေ၊ ပစ္စည်းတွေအကြောင်းကိုပဲ မှတ်တဲ့ သဘောမျိုး ရေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတ

ယ်၊ ငါက အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ အဲဒီလူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုခံစား
တယ် . . . စသည် ဖြင့် ရေးချင်တာ . . .မှတ်ချင်တာပဲ . . .လို့ တွေးမိပြီး
ဒိုင်ယာရီကို ရေးပြန်ရော . . .။

၂၂ ရက် ကြာသပတေးနေ့ ၅ နာရီမှာ ငါ အိပ်ရာက နိုးလာတယ်။ အဲ
ဒီ နိုးထခြင်းဟာ အိပ်မက် မက်နေရာကနေ ဖြုန်းခနဲ နိုးလာတာ မဟုတ်
ဘူး ။ သူ့အလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ အိပ်စက်ခြင်းထဲကနေ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်
လောက်ကြီးထဲကို ပွင့်ချပစ်လိုက်သလိုမျိုး နိုးလာတာ . . . ။
တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာ ငါးပါးဟာ ဘယ်လို ဇာတ်လ
မ်းမသိဘဲ ရေးထားပြီးဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးနေ့နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ စတင်လို
က်တာပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာ ဇာတ်ဆရာက ဒီနေ့ ကြာ
သပတေးနေ့မှာ ဘာတွေဖြစ်မယ် ဆိုတာကို အတိတ်ကပေးတဲ့ အချက်
အလက်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကျွန်တော်ပြုပြီးတဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့
ညှိနှိုင်းပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဇာတ်လမ်းတိုကလေး တစ်ခုတော့
ရေးပြီးသွားပါပြီ။

အဲဒီဇာတ်လမ်းတိုကလေးထဲမှာ မနေ့က ဇာတ်လမ်းရဲ့ အဆက်တွေ
ရှိနေချင်ရင် ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ဟိုးတုန်းက ကျွန်တော် ဖြတ်သန်း
ခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေက ဇာတ်လမ်းအဆက်လည်း ရှိချင်ရင် ရှိလိမ့်မယ်။

ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း . . . အခုမှ ဇာတ်လမ်းအတိုကလေးနဲ့ စပြီး အ
ခုပဲ ဆုံးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတို ကလေးလည်း ပါချင်ပါမယ်။ နောင်ကို
မေ့မရ ရှင်းမရနိုင်တော့လောက်အောင်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ရှုပ်
ထွေး နက်နဲလှတဲ့ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို သာမန်အစပိုင်းက
လေးကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ ရချင်ရင် ရလိမ့်မယ်။

ကောင်းပြီ . . .။

ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်ဇာတ်လမ်း ဘယ်အဖြစ်အပျက်ပဲ လာလာပါ။
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရင်ဆိုင် မယ်။ ကံငါးပါးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ လွတ်
ကင်းအောင် ဂရုစိုက်မယ်။ ဒီနေ့ကို စိတ်ထားနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရင်ဆိုင်
လက်ခံဖို့ ငါ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တယ် . . .။

. . . . စသည် ဖြင့် အဲဒီလို အရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးတော့လည်း ဒီလိုအ
တွေးမျိုးက နေ့စဉ်ရတာမျိုး မဟုတ်ပြန်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို ဖွဲ့
နဲ့ပြီဆိုကတည်းက အပိုကလေးတွေက နည်းနည်းပါလာတတ်တယ် မ
ဟုတ်လား . . . ။ ကိုယ်ရေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာလေးကို ကောင်းချင်
စိတ်ဝင်စားချင် လှပစေချင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ အပိုတွေက ဝင်လာတတ်
တာပါ။

အဲဒီနေ့မှာ ရေးရတာ စိတ်ပါနေလို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိရသမျှ ဖွဲ့နဲ့ နေခဲ့မိပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျ
တော့ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်းက ဘာမှ ရေးစရာ ရှိမနေပြန်ဘူး။
ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖွဲ့နဲ့မှုက အကြောင်းအရာသစ်တွေရဲ့ စစ်မှန်မှုကို
ကမောက်ကမ ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါ အဆိုးဆုံးပါပဲ။

ဒီတော့ ဒိုင်ယာရီကို ဒေါက်တာသန်းထွန်းလို စိတ်ခံစားမှုမပါဘဲ
အဖြစ်အပျက်သက်သက်ကို မှတ်တမ်း တင်သဘော ရေးရမလား . . .ဒါ
မှ မဟုတ် ဆရာချစ်ဦးညိုလို အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်လမ်းကလေးလှ
အောင် အသက်သွင်းပြီး ရေးမလား ဆိုတာကို ရွေးချယ်ရတော့မှာ
ပေါ့ဗျာ . . .

ကျွန်တော်က အဲဒီအချက်နှစ်ချက်ထဲက ဘယ်သူ့ရဲ့ အရေးအသား
နောက်ကို လိုက်ရမယ်ဆိုတာ တိတိ ကျကျ မဆုံးဖြတ်တတ်တာနဲ့ ဒိုင်

ယာရီ ဆက်မရေးဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော် လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြချင်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ နာမည်ကြီး နှစ်ယောက် . . . ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ နှစ်ယောက် . . . လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ နှစ်ယောက် . . . ချောမောလှပတဲ့ နှစ်ယောက် . . . အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ နှစ်ယောက် . . . ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ပြောပြချင်တဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ သာမန်လူနှစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လောက်တောင် သာမန်ဆန် လိုက်သလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ခိုင်ယာရီထဲမှာ သူတို့ နဲ့ စ,တွေ့တဲ့ နေ့အကြောင်းကို ပြန်ရှာကြည့်တော့ ‘အမေတို့ ရွာမှ ဧည့်သည် များ လာလည်ကြသည် . . .’ တဲ့ ။ ဒါပဲ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ထုတ်ပြီး မှတ်ထားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ ‘အမေတို့ ရွာမှ ဧည့် သည် များ . . .’ ဆိုတာထဲမှာ ပဲ သူတို့ က ပါတာပါ။

အင်းပေါ့လေ . . . အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ နဲ့ ပတ်သက်သေးတာမှ မဟုတ်တာကိုး။ ကျွန်တော်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသေးတာကိုး . . .။ သူတို့ နဲ့ ကျွန်တော်က အခုရေးပြမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုမှ မဖြစ်ရသေးတာကိုး . . .။

အဲဒီတော့ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ ခိုင်ယာရီကို ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ လေ့နဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် . . . သူတို့ နှင့် ကျွန်တော် တွေ့သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ အိမ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ခြောက်လနှင့် ၁၈ ရက် နေသွားခဲ့ကြပါသည် . . . ဆိုတာပဲ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မူရင်း စိတ်အခံမှာ ကိုက ကိုယ့်ဆရာတို့ ကို အဲဒီနှစ်
ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးသွားစေချင်တယ်ဗျာ . . .။ ပြီးတော့ သူတို့ ဒီလိုတွေ
ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားစေချင်တယ်ဗျာ . . .။ သူ
တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် နားလည်တာထက် ပိုပြီး နားလည်စေချင်
တယ်ဗျာ . . .။

ဒီတော့ . . . ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကို
ဆရာချစ်ဦးညို ရေးသလိုပဲ ကိုယ့်ဆရာတို့ ကို ရေးပြပါမယ်။

ကျွန်တော့်ဝသီအတိုင်း အပိုကလေးတွေ ပါခဲ့ရင်လည်း . . . သူတို့ အ
ကြောင်းကို ကိုယ့်ဆရာ သေသေချာချာ သိစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ သက်ဝ
င်မှုလို့ ပဲ မှတ်ပေးပါခင်ဗျား . . .။

* * *